

Sto dní hledám místo, kde tajemství můžu skrýt.
Na cestách potkávám ženy divé.
Jedna z nich svírá květy ve dlaních.
A z nich vyrůstá růže bílá kapkami krve zalévaná.
Magická, tichá, klidná, majestátní.
Až nebe se trny dotýká.

Já ji hlídám.
Kráčím po větvích čím dál výš.
Z hloubky pode mnou strach nemám.

Své brouky noční lovím.
A jejich hudbou tmavou noc prosvítím.
Lidé stromoví v klidu zaspí.
Když kolem projde starý náměsíčník.
A jak se tak na něj dívám.
Jeho obličej povědomý se mi zdá.
Možná je strážný anděl krasohledu.
Dnes už má volno, tak se růží kochá.

Na poslední větvi se zastavím.
Dlouze se rozhlížím.
Vránu si osedlám a poletím.
Je mi jedno kam...

Já ji hlídám.
Kráčím po větvích čím dál výš.
Z hloubky pode mnou strach nemám.